

Саме її він і вирішив застосувати в J.Lab – створити лабораторію реальної роботи студентів-журналістів у редакціях офіційно зареєстрованих видань – професійну рольову гру для цікавих студентських медійних проєктів.

Отже, саме впровадження сучасних методик та оновлення освітнього інструментарію, а також самоорганізація та реальна практика мають стати основними напрямками розвитку освіти. Як бачимо, практичність і самоорганізованість стають основними дороговказами на шляху розвитку освіти, а реформування методик та використання нових технологій допомагають швидше по ньому рухатися.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Тягло О. В. Критичне мислення: Навч. посібник. Х.: Основа, 2008. 187 с.
2. Джелалі Л. Секрети Наполеона. Пам'ять. Увага. Швидкочитання. Харків, 1995. 254 с.
3. Освіта: найновіші методи та перспективи: URL: <https://bigggidea.com/practices> (дата звернення: 20.02.2021)

Олена Локшина,
*доктор педагогічних наук, професор,
член-кореспондент НАПН України,
Інститут педагогіки НАПН України
(м. Київ, Україна)*

ДО ПИТАННЯ ПРО ТРАКТУВАННЯ ІННОВАЦІЙ В ОСВІТІ

Інновації в освіті розглядаються світовою спільнотою обов'язковою передумовою випереджального розвитку країн. Зазначене пріоритизує дослідження сутності інновацій у розрізі термінологічних акцентів як і поглядів на формат їх продукування в освіті на різних рівнях.

Інновація трактується тлумачними словниками як:

– «нова ідея, метод, пристрій; запровадження чогось нового» (Merriam-Webster);

– «запровадження нових речей, ідей, шляхів реалізації чогось; нова ідея, шлях виконання чогось» (Oxford Advanced Learner's Dictionary);

– «нова ідея, метод, дизайн, продукт» (Cambridge Dictionary).

Міжнародна організація зі стандартизації (ISO) визначає інновацію як нову або змінену сутність, що створює або перерозподіляє цінність.

Найбільш повне трактування інновації з позицій як процесу, так і результату запропонувала Організація економічного співробітництва і розвитку (OECD), яка визначає інновацію як виробництво або прийняття, засвоєння та використання нового з доданою вартістю в економічній та соціальній сферах; оновлення та розширення продуктів, послуг та ринків; розробка нових методів виробництва; створення нових систем управління.

Інновація в освіті розглядається OECD як упровадження нового або суттєво зміненого процесу, практики, організаційного або маркетингового методу, що спостерігаються на рівні системи освіти.

ЮНЕСКО трактує інновацію в освіті як технології вирішення реальної проблеми свіжим, простим способом для просування справедливості та вдосконалення навчання.

В умовах існування розмаїття форм інновацій в освіті – нововведення в організації та управлінні освітніми системами і школами – уніфіковане визначення цього феномена відсутнє. Відповідно до бачення Європейської Комісії спільними характеристиками всіх визначень є: аспект новизни (практики, які є новими в конкретному контексті або відрізняються від тих практик, які зазвичай застосовуються); і потенціальна ефективність цих нових практик або заходів (тобто нові педагогіки або практики повинні вести до позитивних результатів розвитку учнів).

Європейська Комісія визначає інновацію в освіті як:

– інноваційну педагогіку – викладацьку практику або підхід, які часто є новими для даного контексту, і що сприяють поліпшенню навчальних досягнень учнів (покращання когнітивного та соціального розвитку учнів). У цьому контексті ІКТ є інструментом для вдосконалення викладання та навчання, а не інновація сама по собі;

– на рівні школи інновації - це здатність шкіл впроваджувати та підтримувати інновації у викладацькій та організаційній практиці. Розвиток цієї здатності часто може потребувати фундаментальних змін шкільної культури;

– на рівні системи освіти інновації – це здатність системи консолідувати зміни та вдосконалення (сприяти експериментам, контролювати, оцінювати, вчитися на невдачах, підтримувати мережу та обмін, а також розробляти сприятливу шкільну політику).

З метою трансформації освіти ЄС на інноваційні засади орієнтирами в інноваційному розвитку проголошено:

– інновацію слід розглядати як засіб вдосконалення систем освіти, що забезпечує позитивний досвід та розвиток для учнів;

– інновації вимагають скоординованих загальносистемних змін із залученням широкого спектра акторів поза звичайними партнерами та структурами та сприянням відкритому діалогу між ними;

– цілі інновацій у шкільній політиці повинні бути перетворені на оперативні цілі та конкретні заходи, супроводжувані чіткими планами дій та ресурсами для їх реалізації;

– посилення автономії шкіл може заохочувати та стимулювати їх інноваційний потенціал, дозволяючи вчителям та керівникам шкіл адаптувати свої навчальні практики з метою відповідності потребам учнів.

Людмила Люшнівська,
викладач,

*Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини
(м. Умань, Україна)*

ВИКЛАДАННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ У ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ З ОГЛЯДУ НА СУЧАСНІ УМОВИ

Ми живемо у динамічному світі, що швидко розвивається, з подіями та тенденціями, що швидко змінюються, в умовах соціальних, економічних та моральних трансформацій. Усі ці великі зміни в усіх сферах життя суспільства,